

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 796/2022
29.06.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић, Драгане Маринковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, предузетника, трговинска радња ББ, ..., чији је пуномоћник Срђан Марић, адвокат у ..., против туженог Ванса Intesa АД Београд, ул. Милентија Поповића бр.7б, чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, вредност предмета спора 10.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 11 Пж 6927/2021 од 24.02.2022. године, у седници већа одржаној дана 29. јуна 2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 11 Пж 6927/2021 од 24.02.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 11 Пж 6927/2021 од 24.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 2 П 742/2021 од 23.04.2021. године, у ставу првом изреке усвојен је тужбени захтев па је утврђено да је ништава тачка бр. 3.5 (у табели означено као накнада банке фиксна 10.000,00 динара) Обавезних елемената уговора о кредиту број ... од 26.12.2018. године. У ставу другом изреке обавезан је тужени да тужиоцу плати износ од 10.000,00 динара са законском затезном каматом од 26.12.2018. године до исплате. У ставу трећем изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати износ од 27.300,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда 11 Пж 6927/2021 од 24.02.2022. године преиначена је првостепена пресуда и пресуђено тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је ништава тачка бр. 3.5 Обавезних елемената уговора

о кредиту број ... од 26.12.2018. године, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износ од 10.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 26.12.2018. године до исплате и обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 25.800.00 динара.

Против другостепене пресуде тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, а ради уједначавања судске праксе, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужиоца, изјављене на основу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијенту у току реализације кредита могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч. У случају када је утврђено да је тужена банка поступала у складу са тада важећим актима Народне банке Србије и упознала тужиоца са свим битним елементима уговора о кредиту, рачунајући и трошкове које је дужан да сноси приликом реализације самог уговора, а при том није имала обавезу да образлаже структуру и механизам обрачуна уговорених трошкова кредита, то се онда не може говорити о ништавости спорне уговорне одредбе, нити о несавесном поступању банке. Стога, побијана одлука је у складу са горе поменутих правним ставом Врховног касационог суда. Такође, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интреса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11... 18/20) и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 27.01.2021. године. Вредност предмета спора износи 10.000,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а у ставу 3. истог члана, да се као спорови мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео, не прелази износ из става 1. истог члана. Одредбом члана 479. став 6. истог закона прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, из ког разлога ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена. Без утицаја на дозвољеност ревизије је то што је другостепени суд преиначио првостепену пресуду, из разлога што је у споровима мале вредности ревизија искључена изричитом законском одредбом, а због природе спора, па није могуће применити одредбу члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић